

Роди се Гарчо на върха на едно високо буково дърво, въ широкото гнѣздо на старата врана. И като се огледа единъ день отъ високото, подскокна отъ радостъ.

— Леле Боже, какъвъ хубавъ свѣтъ! Чудо ще се живѣе!

Спустна се Гарчо да прегърне майка си.

— Мамо, ами азъ хубавъ ли съмъ?

— Какъ може да не си хубавъ като си мое синче?

Зарадва се много Гарчо на хубостта си и тръгна да се похвали на другитъ пилета, що играеха въ зеленитъ шумаци.

— Ей другари, — извика Гарчо, гледайте!

— Какво да ти гледаме? Черната ти примѣна ли?

— Не, бе, хубостта ми.

— Хубостта ти ли? Ха, ха, ха, — разсмѣха се горскитъ

шарени пѣстри пилета. — Гарчо, Гарчо, каква хубостъ у тебе! Не виждашъ ли, че си най-грозниятъ на свѣта?

Трепна Гарчовото сърдце и щѣше да се прѣсне отъ срамъ. Остави той пѣстритъ пилета и отиде при Зая-Бая, който се премѣташе на слънце при единъ храстъ.

— Заяо-Байо, миличъкъ, кажи ми правичката, азъ не съмъ ли хубавъ!

Погледна го Заяо-Баю отъ тукъ, погледна го отъ тамъ, па се засмѣ до уши.

— Хубавъ си, Гарчо, като таласъмъ!

Като чу това, Гарчето избѣга право при майка си.

— Мамо, мамо, защо си ме родила тъй грозенъ? Всички ми се смѣятъ и никой не ме обича.

— Като не те обичатъ, маминото, гладай си работата.